

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

N:r 6 (581).

LÖRDAGEN DEN 21 JANUARI 1899.

12:TE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 5:— IDUNS MODETIDN. MED PLAN- SCHER OCH HANDARB. > 5:— IDUNS MODETIDN. UTAN PL. > 3:— BARNGARDEROBEN > 2: 25	UTGIFNINGSDAGAR: HVARJE ONSDAG OCH LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 8 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR. JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRKOGATA 16, 1 TR. ÖPPNA KL. 10—5. ALLM. TEL. 61 47. RIKS 16 46.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM, IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
--	---	---	--	--

MARIKA STJERNSTEDT. (»MARK STERN».)

Alfr. Dahlgren foto.

DET VAR EN KVÄLL på »Taddis» senhösten 1894. — Taddis var ju en gång vintertiden hvad Flustret ännu är om vårarna: studenternas tillhåll par préférence. — Prästämnen, som drömma om pastorat där borta i hemtrakten, filosofer, som grubbla öfver när deras storverk skall se dagen, jurister som undra hvar de skola få sitta ting — alla äro de där, vitsande viggande och kallpratande, medan sockret smälter i toddyglaset och gråhvit aska kryper fram ur cigarrerna...

Man behöfde inte vara mycket hemma i studentvärlden för att inte märka, att något alldeles särskildt denna afton var å bane, ty samma fråga diskuterades tydligen öfverallt. Så kommer en kamrat fram till vårt bord och lämnar mig en liten volym, på hvars titelblad står: *Sven Vingedal, berättelse af Mark Stern.*

»Nå, än sedan då?»

»Än sedan...»

»Ja, jag förstår inte hvad du egentligen vill med den här boken.»

»Men ser du då inte, hvem som författat den?»

»Jo, här står ju Mark Stern. Hvem är då Mark Stern?»

»Det är fröken Marika Stjernstedt, vet jag!»

Jag får verkligen tillstå, att jag ställde mig så där tämligen skeptisk gent emot detta påstående, och mina tvifvel skingrades inte särdeles, då jag sedermera genomläst arbetet. Ty den säkerhet i språkbehandlingen, den oräddhet i framträdandet, som så konsekvent genomlöper denna studie öfver en själs utveckling, tydde ju inte mycket på nitton-åringen, ur hvars penna den påstods hafva flutit. Det bjärtast framträdande kompositionsfelet består enligt mitt ringa förmenande däruti, att tilldragelserna ofta komma så att säga som på beställning, att de flesta viktigare händelserna inträffa just då de *borde* göra det, utan att författarinnan tagit allt för stor hänsyn till sannolikheten. Till Mark Sterns båt-nad må dock anmärkas, att hon delar denna lilla svaghet i kompositionen med ingen mindre än seklets främsta romanförfattarinna George Elliot, något som äfven Daniel Derondas diktarinna gjordes uppmärksam på af en knappast mindre märklig kvinna — Sonja Kovalevski.

I de flesta människors lif kommer väl den stund, då man längtar att ovillkorligen få säga ut allt hvad man tänkt och drömt och upplevat, allt hvad man gått och fröjdats eller harmats öfver, sedan man först fick ögonen öppnade. Då är man inte så noga med, *huru* allt detta sker, hufvudsaken är ju att det blifver sagdt, att alla uppväxttidens mer eller mindre svaga förnimmelser få taga gestalt. Det är om denna uppväxttid det så träffande heter i Sven Vingedal: »När vuxna människor tänka tillbaka på sin barndom, minnas de sällan klart den tiden, mellan de åttonde, nionde och de trettonde, fjortonde åren. Det är som om den vore en tid af lugn, hvilken icke brytes af några inre stormar. Man minnes händelser från tiden där förut, och de lämna ofta intryck för hela lifvet, om de också till det yttre varit helt obetydliga. Sedan minnes man tiden efter de fjorton åren, då man börjat vakna till människa och anlagen i ens inre börja jäsa och utveckla sig. Det är kanske under den tiden liksom under den första barndomen, som människan är känsligast för yttre påverkningar. Under mellantiden är det mera ett passivt tillstånd, ett samlande af kroppsliga krafter och bokliga lärdomar, men icke ännu, åtminstone icke i någon betydlig mån, af lärdomar ur och för lifvet.»

Det är i en sådan stund, då man liksom

själf för första gången tager ordet, som Sven Vingedal kommit till. Det är äfven ur denna synpunkt den främst bör bedömas. Man hal- kar då så lätt förbi dess formella brister, de här och hvar förekommande felteckningarna af de uppträdande individerna, för att fixera sitt intresse på det verkligt sanna och ärliga den skänker oss.

*

Marika Stjernstedt föddes i Stockholm den 12 januari 1875. Hennes föräldrar äro general- majoren och chefen för kongl. Uplands rege- mente friherre Vilhelm Stjernstedt och hans maka född Ciechanowiecka, af polsk börd. En del af sin uppfostran har hon erhållit i Frankrike, där hon tillbragt årtal; jämväl på kontinenten i öfrigt är hon vida berest. Redan tidigt började hon tota till diverse barnbe- rättelser om små snälla gossar och flickor. Lusten för litterära sysselsättningar tilltog med åren samt utvecklades tack vare trägna och samvetsgranna studier. Bland sina favorit- författare räknar Mark Stern Rysslands mo- derna diktare, och hon studerar ifrigt deras vackra, svårlärda tungomål.

Så blef då, som sagdt, Sven Vingedal skriven. Själf sätter inte fröken Stjernstedt detta sitt debutarbete högt och 1896 efterföljdes det af »Fyra berättelser», ett arbete, som seder- mera blifvit öfversatt till tyska. Om denna samling yttrar Jac. Ahrenberg, den bekante finsk-svenske författaren, bland annat följande: »Det är mig ett nöje att anmäla Mark Sterns bok, emedan den, tyckes det mig, ger många och goda löften om en vacker framtid. Först och främst är författarinnans stil ytterst för- tjänstfull. Om också ej i högre mening origi- nell, är den dock ett uttryck af en personlig, bestämd smakriktning. Den är belevvad, fri från reminiscenser och märkvärdigt jämn, ja, den är mer än så; på sina ställen är den genomträngd af värme för de personer och förhållanden författarinnan skildrar. Mark Sterns uppfattning af lifvet är, sådan den framgår af dessa fyra berättelser och af hvad vi förut sett af hennes hand, varmhjärtad och nobel. Att hos en så ung förf., Mark Stern är knappast tjuguarig, finna denna ton af resignation — en ton som därtill klingar fullt äkta, är förvånande. Den är, tyckes det oss, ett arf från ett annat land; författarinnan hör på mödernett till den sydslaviska folkstammen. Detta förklarar äfven, att hon i sina polsk- ryska berättelser, Jankoski och En jude, be- handlar de slaviska motiven med både kunskap och värme. Om vi slutligen tillägga, att de ämnen, som boken behandlar, i och för sig äro väl valda, så tyckes det mig, att Mark

Stern hör till icke blott de kallade, utan äfven de utvalda. Hvad som främst brister författarinnan är lefnadsferenheter, den djupare blick och den lidelsens intensitet, som naturligt nog hör de mognare åren till.»

I samma publikation, där denna anmälan stod införd, Finsk Tidskrift, finner man äfven en af Mark Sterns smärre skisser, benämnd En skvallerhistoria, hvilken förf. med rätta räknar såsom ett af sina bäst lyckade litterära alster. Det är en tragedi, gripen ur lefvande lifvet och återgifven på några få sidor mot en fond af de professionella badorternas fadda hvardagsstämning. Det hela är tecknad med en beundransvärd, medveten nonchalans, parad med en sympati för ämnet, som ovillkorligen måste draga läsaren med sig. På senare tider har jämväl denna tidnings spalter riktats med ett eller annat bidrag af den unga författarinnan.

Mark Sterns sista arbete, *Elise*, utkom till julen 1897. Upprättningen till denna berättelse är densamma som i så många andra: tvänne älskande som skiljas för att återförenas. Det synes mig, som hade hon genom denna bok tagit ett dristigt steg framåt. Kompositionen är särdeles lyckad; karaktärsteckningen har vunnit i djup och intensitet. I synnerhet är Gerard, den glänsande salongsfjärilen, tecknad con amore. De här och hvar förekommande breven äro sannskyldiga små pärlor, återgifna med en sällspord förmåga att abstrahera från den egna personen för att utslutande blifva den korresponderandes och att således helt sätta sig in i dennes andliga miljö. Ett särskildt företräde synes Mark Stern oss äga däruti, att hon aldrig skattar åt det missriktade originalitetsjaktande, hvarmed en del skribenter af det modernaste slaget söker förvåna och besticka.

Firmorna Marlitt, Echstruth et consortes plus författarinnorna till de brittiska missromanerna hafva så oförlåtligt länge för en stor del af den läsande allmänheten ställt den svenska litteraturen i skuggan, att vi verkligen borde känna oss tacksamma mot dem, hvilka förhjälpa oss till att leda den allt stridare strömmen af öfversättningslitteratur till de fack af våra bokhyllor, som äro belägna närmast taket. Ty att denna utländska invasion kommer att ytterligare stegras, torde vara stäldt utom allt tvifvel. Låt oss hoppas, att Mark Stern i bredd med Sveriges unga diktarefalang småningom skall mäktas dämna denna kosmopolitiska syndaflod.

*

Fröken Stjernstedt yttrar sig blott förbehållsamt, nästan ogärna om sig själf och talar sällan själfmant om sin författareverksamhet. Hon anser, att om hennes böcker tillhöra offentligheten, så gör hennes person det icke — och det har hon då så innerligt rätt uti.

Men publiken har nu blifvit bortskämd och nöjer sig icke endast med fakta och årtal, utan vill ovillkorligen hafva reda på respektive celebriteters funderingar och meditationer öfver lifvet och döden och tsarens fredsmanifest och Dreyfusaffären eller, i brist på bättre, på färgen af deras brefpapper, namnet på deras favoritparfym och numret på deras handskar. Allt detta sökte jag ock härom dagen klargöra för Mark Stern, och hon svarade mig genom att citera de ord, som Gerard en gång riktade till *Elise*, denna Gerard, hvilken är en af de personligheter i hennes diktning, som hon håller mest af.

»Käre frågvis,» sade hon, »det finnes människor, som önska, att ingen sysselsätter sig med deras innersta tankar och önsningar. Ehuru till ytan de uppriktigaste människor, äro de dock ängsligt angelägna om, att få

sina fantasiers urkälla ogrumlad af nyfikna blickar.»

»Hvad jag för närvarande arbetar på?» sade hon en annan gång, »äh, ett par, tre saker. Jag har aldrig i mitt lif arbetat regelbundet och har svårt att vara planmässig då jag inte är tvungen. Så jag vet ej heller, när nästa arbete kan komma ut. Af hvad jag hittills skrivit har minst tre fjärdedelar kasserats och öfvergifvits — hvilket jag dock alls ej anser vara förspildt arbete. Allt arbete är nog i sin mån utvecklande.»

Bland dessa under förberedelse varande böcker finnes en med slaviskt motiv, till hvilken förf. otvifvelaktigt skall veta skaffa sig erforderligt stoff under den resa i österled hon till nästa sommar möjligen ärnar företaga. Hvad detta arbete skall benämnas liksom tidpunkten för dess offentliggörande är allt, som sagdt, ännu hemligheter.

MARI MIHL.

MIN SKRIFBORDSHYLLA.

MOT MIG SKIMRA från min skrifbordshylla stolta, ljusa män förutan like. De med dikt och glädje hågen fylla, öppna för mig drömmars skönhetsrike.

Hur de gamla, slitna böcker blifvit utsägligt kära för mitt sinne!
De ha sol och värme åt mig gifvit,
de ha tändt en glöd i hjärtat inne.

Främst jag skyntar vörnadsvärd Homeros,
Ithaka där skönjs i rosig hägring — —
Ur Ovidii dikter vingad Eros
ler i ungdomsfrisk och vårlig fågring.

Boken där i grått? Ack, Troja, Troja,
om ditt fall Æneas gripen talar!
Tyst jag lyss — De lösas, band och boja,
jag ser in mot vida pelarsalar — —

Solbeglänt i forna Hippokrenen,
svala vindar krusa silverbölja.
Drömmarprinsen Hamlet öfver scenen
skrider — ve och skuggor honom följa.

Orleanska jungfrun — doft af lagrar —
herdeflickan ilar främst i striden —
Iphigenia — — I gyllne dagar
skymtar hög den siste Homeriden.

Nordens furor hviska Frithiofs Saga.
Mon berättar tyst om kolargossen.
Gamle Fänrik Stål hörs ordet taga,
när i pörtet lustigt flamma blossen.

Vintergatan mellan unga hjärtan
bygger strålig bro i tro och längtan.
Sinet trår från villorna och smärtan,
Sarons liljor dofta himmelsk trängtan.

Ljust Lycksalighetens ö där skimrar,
hvita lysa drömmens kära ställen.
Och oändlig kärlek härligt timrar
Svenska bilders sagoslott i kvällen.

Mystiskt dunkel höljer Singoalla.
Trollska »runor» rå och huldra skrifva.
Från »de høje Fjælde» röster kalla,
vallarlåt och visor gensvar gifva.

Sakta draga fram de veka tankar,
som »i livvets vår» betaga hågen.
Uti hamnen seglarn kastar ankar,
kärlekssagan klingar öfver vågen.

Liten Snöhvit, sagornas prinsessa,
ler och drömmer om sin unga lycka,
hafsfruns tärnor kransa lockig hjässa,
slumrerskan i hvitt och rosor smycka.

*

Gamla, kära böcker! I ha'n talat
mäktigt till min unga andes trängtan,
under hvardagsmödan mig hugsvalat —
till er står allt fort min långa längtan.

ADI.

UTSÄDE. FÖR IDUN AF HELMY RINDERS.

DEN MATTA VINTERSOLEN kastade några sneda strålar in i grosshandlare Winthers magnifikt inredda matsal. Tunga mörkgröna plyschgardiner för fönstren gjorde dock, att en viss skymning härskade därinne. Allt gaf intryck af något dämpadt, som rädde blott ett lif till hälften därinne. Stegen blefvo ljudlösa i den tjocka smyrnamattan, — skjutdörarna gled o märkligt i sär — allt fanns till hands, ehuru ingen tjänsteande syntes; så hade husets herre befallt. Största möjliga komfort, minsta möjliga spår af de nödvändiga bihängen till denna komfort.

Tystnad rädde, endast afbruten någon gång af gaffelns eller knifvens beröring med porslinet eller af prasslet från en tidning, då den vändes.

Grosshandlare Winther skar på måfå i sin läckra chateaubriand, medan hans ögon gled utefter börsnoteringarna, stigande och fallande kurser, m. m. Det var hans älsklingssed vid frukostbordet; han hade ännu ej lärt sig inse det mindre hygieniska i ett dylikt handlingsätt. Skulle någon helt mildt förehållit honom detta, skulle han med bestämdhet påstått motsatsen, »ty,» förklarade han då, »aromen från väl lyckade anrättningar — och några andra få aldrig förekomma hos mig — förtaga verkningarna af en hel del förargliga underrättelser och upphjälpa sålunda matsmåltningen.» Godt och väl; någon annan synpunkt — såsom t. ex. familjens trefnad — begagnade han ej.

Midt emot honom vid frukostbordet satt fru Elma Winther, högrest och fyllig, och på ömse sidor om henne de bäge små flickorna, tysta och stillsamma, prydliga som små dockor och — för tillfället — ungefär lika automatiska. När pappa läste, vågade ingen af dem tala högt; det hade hänt ett par gånger för länge sedan, men det aktade de sig noga för att upprepa.

Fru Winther hade redan slutat sin måltid och hjälpte lugnt och tyst sina små till rätta. Gång efter annan lät hon blicken glida hän till mannen, läpparna rördes, som ville hon formulera en fråga, men slötos ånyo, då hon såg honom alltjämt fördjupad i sin läsning.

Hur gammal kunde hon vara, Elma Winther? Nyss då du betraktade henne litet på

afstånd, tycktes det dig, att hon redan trädt in i medelåldern — nu, när du böjer dig fram mot henne och hon med ett leende ser upp i ditt ansikte, vidgas de skiftande, djupa ögonen, och du förvånas öfver ditt förra ömdöme: hon är ju i sin fulla ungdom ännu, trettio år på sin höjd.

Mjukt böjer hon sig fram och håller det rykande kaffet i sin mans stora frukostkopp af sachsiskt porslin. Ändtligen lägges tidningen åsido, och han kastar en blick tvärs öfver bordet till de sina.

»Nåå, pullorna, ä' ni inte i skolan än?» Det är den stående frågan hvarje morgon, och alltid ljuder det samma svar från två små välupfostrade, sedesamma flickor:

»Om en halftimme ska' vi gå, snälla pappa,» hvarpå de af honom med en nådig nick erhålla tillåtelse att läsa från bordet och försvinna in i barnkammaren. Där taga de skadan igen, där pratas och skrattas det af hjärtans lust.

»Har du tid att höra på mig en stund, Viktor?» Frågan kom lugnt och stilla, ehuru den länge legat på läpparna.

»Tid, det har jag aldrig, som du vet, men är det något viktigt, så — —»

»Ja, det är om vår stora bjudning —»

»Nå, då, —» grosshandlaren skrattade högt. — »och jag, som frågar om det är något viktigt! Något viktigare finns väl knappast för fruntimmer!»

Elma bet sig i läppen.

»I det här fallet tror jag intresset är större å din sida än å min,» genmälde hon behärskad. »Jag ville just fråga dig, om vi ej i år kunde inhibera vår stora fest, — *hvarför* skall jag säga dig sedan.»

»Inhibera?» tog hennes man häftigt vid. »För att människor skola börja prata och tro att affärerna gå dåligt, utsprida rykten om att vi ej längre ha råd att se våra vänner hos oss o. s. v.»

Ett leende gled öfver Elmas läppar.

»En sådan dom skulle kanske såra dig mer än om tungorna förtalde, att vi lefde öfver våra tillgångar,» svarade hon med sin klara blick fäst på hans ansikte.

»Ja, du kan inte förstå, du, hur nödvändigt det är för en affärsman, att — —»

»Jo, det förstår jag ganska godt, och därför vill jag ej på minsta vis, att du skall afstå från att bjuda dina affärsvänner, hur ofta du önskar, liksom jag ej heller tänker säga farväl till mina goda vänner och själsfränder. — Men, Viktor,» — här reste hon sig, flyttade en stol och satte sig bredvid honom, medan hon bevekande lade handen på hans arm och såg in i hans ögon, — »*låt* oss slippa det stora notvarpet, alla dessa kreti och pleti från östan och västan, om hvilka hvarken du eller jag bekymrar oss det minsta, och hvilka i sin ordning kanske äro rätt tacksamma öfver den besparade utgiften för toaletter, ekipage, m. m. samt öfver utsikten till att en enda kväll under säsongen vara hemma hos sig i lugn och fred, slippa nattvak en enda gång på månader. Ja, skratta du, men jag vet, att jag talar sant — så har jag tyckt mängen gång och säkert flere med mig.»

»Ja, men det går inte an —»

»Ja, se just där ha vi det. *Det går inte an!* Men vet du hvad som i dess ställe »går an», hvad som händer och sker dagligen omkring oss, och hvilket anses som något helt naturligt? Här skall du få höra.» Hon flyttade sig än närmare honom, den lugna måttfullhet, som annars hvilade öfver henne, gaf vika för en värme och ifver, som kom hennes man att förvånad betrakta henne: hon var verkligen vacker, det klädde henne att vara

röd och varm, — han klappade henne litet beskyddande på hufvudet.

»Nå, hvad har nu kläckts ut i din lilla fruntimmershjärna?» utlät han sig i den grandseigneur-ton han gärna använde, då han ville vara älskvärd. Det oaktadt kunde han ej undgå sin gamla vana att oupphörligt betrakta klockan och nervöst fingra på klockkedjan.

»Jo, hör nu på. I går kom vår doktor hit in helt oväntadt, och då jag undrade härpå, svarade han, att han haft ett sjukbesök här i huset och då ville titta in till oss med det samma. Och kan du tänka dig, Viktor, hvad han talade om? Här inne på gården bor en fattig änka med fyra små barn i ett enda litet, fuktigt rum och två af barnen ha — som han tror — begynnande tuberkulos. Är det ej förfärligt? Och tänk, det har jag ju ej haft en aning om! Jag kunde ju ha skickat dit ned mat och ved åtminstone, om jag vetat —»

»Ja, kära du, finge du hållas, så skulle du helt säkert vilja kläda och föda hela Stockholms stad och dess inbyggare, men ser du, min vän, det låter sig inte göra. Hvar och en måste arbeta,» — grosshandlarn antog här en myndig ton och betraktade sin hustru med en ganska utmanande blick — »när jag var barn, fick jag lära mig, att »den där icke arbetar, han skall icke heller äta,» — men nu för tiden är det så rasande många, som kan tänka tycka det är mera vigt att få brödet direkt i munnen.»

Elma reste sig upp, och det låg en kylig klang i stämman, då hon långsamt och bestämdt svarade:

»Allt det där vet jag förut, det behöfva vi ej uppta tiden med att diskutera. Men du får ej glömma, Viktor, att det är ej allt arbete, som ger samma resultat. Du arbetar — ända till ytterlighet, tidtals — men ditt arbete lönar sig, och dessutom är ditt arbete för dig detsamma som lifsluft; du skulle vantrivas utan ditt kontor och dina affärer. — För öfrigt är ju arbetet en välsignelse och bör så framhållas — Men för att återgå till mitt egentliga ämne: på hvad sätt tycker du att en stackars änka med fyra små sjukliga barn skall kunna arbeta? Du får ej förneka ditt goda hjärta, Viktor, i din lust att motsäga mig. — Du skulle ha hört doktorn i går, då han berättade om dem, jag kan ej beskrifva, hur det kändes inom mig, då jag jämförde dem med våra båda små i sina varma, mjuka bäddar.»

»Ja, doktorn förstod nog, hur han skulle ta dig. Han visste nog, hvad han gjorde, när han kom hit in och klagade deras nöd för dig. Hvar ä' det nu, som skon klämmer? Raska på nu, jag har brådtom. Vi ha kommit långt bort från talet om vår stora bjudning, tycks det mig.»

»Det ligger närmare än du tror. Förstår du ej nu, hvarför jag vill att vi skola låta tanken på denna fest förfalla för detta år och — helst — för all framtid? Det är ju för att kunna hjälpa dessa stackars små, kunna skicka dem ut till landet, ut till sol och värme och barnaföröjd. En sådan kur *kan* hjälpa dem till full hälsa, påstår doktorn, men det måste ske så fort som möjligt. Ej heller få de skickas hvar som helst, till något billigt inackorderingsställe, utan till ett verkligt godt hem, där de kunna få god vård och god stärkande föda. Ack, tänk om de skulle kunna bli friska igen!» Och hon knäppte impulsivt ihop sina händer med en bedjande åtbörd.

»Ja, det vore visst roligt, det,» medgaf hennes man, mot sin vilja litet rörd af hennes medlidande. »Men inte behöfver du för den

skull dra' in på bjudningen; du kan få med till dem ändå.»

»Nej tack, Viktor, det är nog snällt af dig, men jag vill det inte. Vi lefva i öfverflöd ändå, ty det är så din önskan, och du anser att din ställning fordrar det. Men de tusentals kronor, dem du hvarje år brukar anslå till fester, dem ber jag dig att hädanefter få disponera för andra, bättre ändamål. Redan i dag skall jag söka få en ny hälsosam bostad åt de stackars människorna, och så skall jag skaffa modern sömnad, — doktorn sade, att hon kunde sy rätt bra, och i sommar kan hon få bo med de båda andra små i grindstugan nere vid Torpa. Säg, Viktor? »Och hor såg bedjande upp på honom, då han reste sig och började hopsamla tidningarna.

»Ja, gärna för mig,» genmälde han med en gäspning. »Någon vurm måste ju fruntimmer ha, och den här är likaså god som någon annan. Men var så god och säg vår käre doktor, att några flere familjer får han inte dra oss på halsen, det kan vara nog med att jag fått den här att försörja.»

»Ähnej,» skrattade Elma, »jag skall be honom namnge flere bland sina patienter, och sedan skall jag hänvisa dem till Nina Holmers. Hon är rik och barnlös och har ofta sagt mig, att hon längtat efter ett annat lifsinnehåll än supéer och baler. Hon kan bekosta värden af många sådana små sjuklingar, — flere af mina vänner lockas kanske genom exemplet — och så få vi till slut en hel liten koloni af små varelser, som räddas undan den hemska sjukdomen och undan mycket annat elände och lidande.» Tårar glänste i de långa ögonhären.

»Jag tror du är en riktig räknemästare,» hennes man tog henne skämtsamt under hakan. »Men halva förmiddagen har du nu sölat bort för mig, — det skall du ha något straff för, —» och därmed böjde han sig ned och kysste henne med en för honom ovanlig ömhet. — —

Sedan han lämnat rummet, gick Elma fram till fönstret, drog undan de tunga draperierna och såg ut i solskenet. Världen syntes henne så stor, större än någonsin förut, med oändliga arbetsfält, äfven inom hennes räckvidd. Helt nära intill henne låg ett oplöjdt, vanskött arbetsfält, — hon kände krafterna växa inom sig, alltför länge hade de legat obrukade — nu var såningstiden inne!

»FLOTTANS PRINS». ETT LITET MINNESBLAD PÅ KONUNG OSCARS SJUTTIOÅRS DAG.

SJUTTIO ÅR fyller i dag, den 21 januari, vår konung. Själfr har han uttryckt den önskan, att denna dag icke skulle firas utöfver de vanliga, särskildt väl med minnesgod tanke fäst vid det ej länge sedan af hela landet begångna 25-årsjubileet. Endast ett litet minne från konungens barnaår vill Idun här nedteckna, efter en berättelse af en deltagare i den första sjöresa, på hvilken »flottans prins» fick lägga i dagen den brinnande kärlek till det

»blånande haf, som mång tusende år mot Skandiens klippor har slagit,»

hvilken sedan följt honom under hela hans lefnad. Och då vi senast i vårt första nummer för detta år bringade ett porträtt af den grånade monarken, sådan han nu i sin ålders mognad ännu så mankraftig ter sig, gifva vi i dag från en samtida gravyr i Kungl. biblioteket hans bild från de barnaår, då nedan skildrade små episoder tilldrogo sig.

KONUNG OSCAR I GOSSEÅREN.
EFTER ETT SAMTIDA PORTRÄTT I K. BIBLIOTEKET.

Det var sommaren 1839. Dåvarande kronprinsen, sedermera konung Oscar den förste, förstod tidigt, att den tredje i ordningen af hans söner, Oscar, önskade blifva sjöofficer. Men såväl kronprinsen som hans gemål undersökte och öfvervägde noga *allt*, som rörde deras barn, innan de gäfvö sitt bifall till deras önsknings. Och för att personligen öfvertyga sig om, huruvida prins Oscars längtan till sjös ej blott var en flyktig böjelse, företog kronprinsen i sällskap med sin son en fjorton dagar lång expedition på Östersjön ombord på fregatten Göteborg, från slutet af juli månad till i början af augusti 1839.

Afresan från Stockholm skedde landvägen till Dalarö, där de båda furstliga personerna gingo ombord på fregatten. Redan från första stunden visade prins Oscar ett för hans ålder ovanligt starkt intresse för allt, som rörde sjömansyrket. På fartyget fanns en liten extra kadett, till hvilken prinsen — förmodligen i anledning af hans ungdom och spensliga växt — kände sig särskildt dragen, och hvilken han ifrigt sporde om hvarje tackels och tågs användning å fregatten. Hvad som mycket bekymrade prinsen var, att han själf var så liten till växten, att han ej räckte upp och kunde »titta» öfver relingen och se så mycket som han önskade af hafvet. Till hans stora glädje fann man en pall, och på denna ställde han sig, stödd af extrakadetten, hvilken han utfrågade om hvarje seglare, som de mötte under färden. Den unge kadetten hade en svår examen att bestå, själf var han ju så föga bevandrad i sjömansyrket och den lille prinsen nöjde sig ej med halfva svar. Kronprinsen var ganska orolig öfver sin sons upphöjda ställning på pallen och gick ofta fram till kadetten, förmanande honom att noga se till, att det ej blef öfverhalning af.

Om aftnarne efter korum brukade kronprinsen med sin sympatiska stämma ntbringa ett »Gud bevara konung och fosterland», som af besättningen besvarades med »Gud höre det.» Vid sin faders sida stod då prins Oscar med sina händer sammanknäppta och ögonen sänkta, sakta upprepande för sig själf: »Gud höre det.» Dessa ord, som han uttalade med sin barnliga röst, framlockade tårar på mera än en gammal sjömans väderbitna kinder och drogo

deras hjärtan med oemotståndlig makt till furstesonen.

I mulen på Trotsö strand hvilar nu den forne extra kadetten, hvilken på sina äldre dagar som ett kärt minne bevarade hertigens af Östergötland första färd på hafvet.

Och mången isig vind har strött sin snö i konung Oscars lockar sedan han, en tioårig gosse, från pallen inom »Göteborgs» reling spanade ut öfver vågen. Men för honom, som för oss alla, gäller nog den sanningen, att ju längre vi hinna i lifvet, dess klarare skimra våra barndomsminnen i vårlig fägring, och »när det slocknat, hvarje annat minne, lyser dock vår lekplats sommargrön!»

ADELAIDE NAUCKHOFF.

»EN SINNEBILD AF STOCKHOLMS- UTSTÄLLNINGEN.»

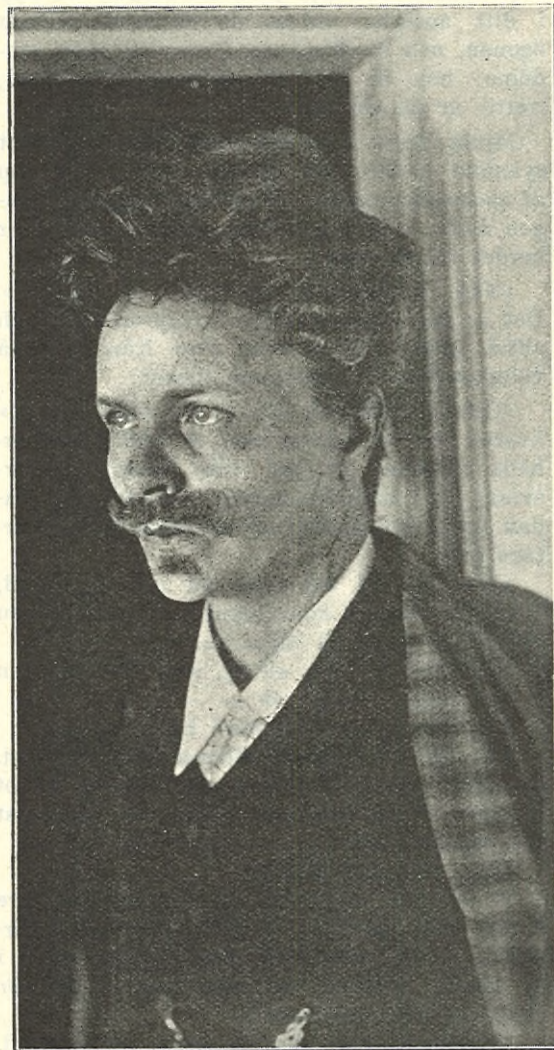
VID DET SAMMANTRÄDE som förvaltningsutskottet för 1897 års allmänna konst- och industriutställning afhöll den 13 dennes öfverlämnades till utskottets ordförande, utställningens generalkommissarie, öfverståthållaren frih. G. Tamm, från utskottets medlemmar en vacker minnesgåfva.

Det dyrbara konstverket vill — enligt de ord, med hvilka bankofullmäktigen R. Almström öfverbragte hedersgåfvan — utgöra »en sinnebild» af den allom minnesvärda Stockholmsutställningen, och vi tro att den afbildning, vi genom välvilligt tillmö-

STATYETT I SILFVER. HEDERSGÅFVA TILL
ÖFVERSTÅTHÅLLAREN FRIH. G. TAMM.

AUGUST STRINDBERG.

AUGUST STRINDBERG, vårt lands kanske mest geniale samtida författare, fyller den 22 dennes 50 år. På denna märkesdag nar äfven Idun velat i sina spalter meddela hans bild och har då nöjet att kunna återgifva ett synnerligen vällyckadt porträtt efter en unik amatörfotografi, som ur en känd författares samlingar välvilligt ställts till vårt förfogande

Det är sant, att August Strindbergs författarskap alltid väckt strid omkring sig och en motsägelse, som ofta varit berättigad. Ej minst hans åsikter om kvinnan ha varit ägnade att skaffa honom flere motståndare än anhängare inom hennes kön. Men han har dock äfven skänkt sitt fosterland diktverk, hvilkas fullgjutna konstnärlighet beredt oss alla odelad njutning. »Mäster Olofs», »Svenska öden och äfventyrs», »Hemsöbornas» diktare är nog ej glömd i svenska hem på sin halfsekeldag.

tesgående här kunna lämna, också skall kunna påräkna allmänt intresse. Det utgöres af en statyett, 75 cm. hög och framställande en reslig kvinnogestalt med ädla grekiska anletsdrag. Hon framräcker med sin högra hand en lagerkrans af guld, symboliserande det framgångsrika arbetets belöning, och står på en sockel, på hvars framsida i upphöjdt ciseleradt arbete läses: »Till generalkommissarien vid konst- och industriutställningen i Stockholm 1897 frih. Gustaf Tamm», samt å hvars baksida finnas namnen på förvaltningsutskottets medlemmar och å de öfriga sidorna utställningens märke i högt drivet arbete.

Statyetten är utförd efter en af prof. O. Björck uppgjord modell. Det gyllene håret prydes af ett diadem, besatt med juveler. Klädningen är ljus oxiderad och sammanhålls af en bred guldgördel med lagerornament. Ritningen till den vackra sockeln är af slottsarkitekten F. Lilljekvist och arbetet i sin helhet utfördt hos hofjuvelerare Hallberg.

Som bekant har August Strindberg på senare åren uppslagit sina bopålar i Lund. Med anledning af den förestående födelsedagen tillskref Iduns redaktion den ryktbare författaren en hemställan, huruvida han ej med några rader själf ville beledsaga sitt porträtt i kvinnornas blad. Vi fingo ett afböjande svar — så äkta strindbergskt, att vi ej kunna neka oss anföra åtminstone en rad ur detsamma. »Edert vänliga tillbud» — så skriver han — »måste jag afböja, då jag redan hos mina vänner sökt afstyra hvarje firande af den födelsedag, som man ännu icke vet om den förtjänar minnas.»

Om den förtjänar minnas...? Jo, förvisso, så vidt det är sant, att hvarken vårt lif eller vår dikt är rikare på stark personlighet, än att den måste hälsas med aktning, hvar än den möter oss.

KATASTROFEN VID AIROLO,

EFTER EN UTLÄNSK TIDNING meddela vi här en afbildning af den uppskakande, nyligen timade händelse, då ett bergskred krossade byn Airolo i de italienska Alperna. Airolo, som räknar två tusen invånare, är beläget vid södra ändan af den kolossala tunnel, som Jules Favre borrade genom S:t Gotthard och i hvilken han träffades af döden, just då han stod inför fullbordandet af sitt verk. Redan år 1895 hemsöktes samhället af ett fruktansvärdt lavinskred, då flere hus förstördes och många människolif gingo förlorade.

Sedan dess lefde byns invånare i ständig ångslan och fruktan för »Sasso Rosso» — den röda klippan — ett ur det närliggande berget lösgjort kolossalt klippblock, som hotade att rulla ned öfver byn. Visserligen viddtogs invånarna en del åtgärder för att förebygga en katastrof, men det visade sig på den ödesdigra dagen att dessa voro långt ifrån tillräckliga, och hvad än värre är, man kan när som helst drabbas af en liknande eller ännu större olycka, ty fortfarande ligga kolossala block kvar på bergsslutningen, där deras fäste är alltför svagt att hålla dem stilla, när lavinskreden och vattenflödena komma. Det nu inträffade bergskredet, som berodde därpå att vatten, som fyllt remnorna i berget, frusit till is och sålunda sprängt lös klippblocken, förstörde tio boningshus och fjorton uthus samt dödade fyra människor. Den materiella skadan anslås till nära en mill. kr.

DET SNÖAR I SVERIGE. SKISS FÖR IDUN AF HJÖRDIS.

DÅ JAG SITTE HÄR vid mitt fönster och ser, hur snön faller i täta flingor, snön, som vi längtat efter, ty vi rädas för en kal, ödlig barvinter, ser hur den täcker de mörka taken, lyser upp de nakna, gråa träden och tänker, att snart skall naturen vara skinnande hvit och prydd med de praktfulla familjejuvelerna, snön skall knarra under foten och gnissla under meden, då kan jag förstå, att midt i all söders värme och doft kan längtan efter en klar, vacker vinterdag blifva oss nordbor öfvermäktig. Jag vet, att två människor åtminstone känt det så.

Georg och Ellen Sterner hade från sin första förlofnings-tid drömt om att få tillbringa sin smekmånad vid Medelhafvet, de hade arbetat och försakat för att få se något af all världens härlighet, innan husliga plikter bunde dem fast vid hemmets härd. Och så reste de en dag efter jul, ett år då vinterns ljusa fröjd i det längsta svek oss, och de lämnade ett grått och fruset hemland bakom sig. De nickade åt vännerna på perrongen och beklagade dem, som inte kunde resa ifrån de där rysliga vintermånaderna och rakt in i solen. Och vännerna afundades dem och hoppades högt och i mjugg, att deras tur en gång skulle komma. Och så foro de, njöto af den natu-

rens och konstens skönhet, som mötte dem under vägen, och hamnade till slut i Nizza. Målet var hunnet och deras lycka omätlig. De gingo omkring som i en dröm, berusade af milda orangemättade fläktar, och tänkte med en rysning på den köld, de lyckligt undsluppit.

Men efter någon tid kom reaktionen. Hos Georg yttrade den sig i ett misstänkt intresse för de svenska tidningarna, hos Ellen i små otåliga beklaganden öfver den äckliga orangelukten, som aldrig dämpades af en ärlig vindfläkt och som förskaffade henne ständig hufvudvärk eller rättare sagt nedsatt lynne. Inför hvarandra spelade de med framgång en liten komedi, visade den största hänryckning öfver den mörkblåa himmelen med sin värmande sol och försökte att se högst belåtna ut med tillvaron, då de läste om de 15 grader under noll, som det arma fosterlandet måste fördraga.

Ellen satt om kvällarne och stirrade på det lugna hafvet, på de lummiga träden och de

ljusklädda människorna, stirrade, tills ögonen föllo ihop. Då såg hennes inre blick en stjärnströdd himmel, gnistrande snö på dignande grenar, hafvets vågskvalp blef till ljudet af klingande bjällror, hon kände en rysning af välbehag och gjorde en rörelse, som om hon velat svepa en kappa om sig. Hon vaknade ur sin dröm, och Georg, som fann henne med bleka kinder och tårade ögon, förklarade bestämdt, att hon inte var frisk, och att hon måste sköta sig på allvar. Han kunde inte nog prisa sin lyckliga stjärna, att de voro där nere, där hans lilla hustru snart skulle få färg på de bleka kinderna. Han var glad, att det ännu återstod dem några veckor i denna eviga sommar och kväfde med hjältemod en suck vid denna nödlögn. Ellen kände sig som en riktigt otacksam och elak varelse, då Georg var så nöjd och belåten och trufdes så bra, och hon ansträngde sig tappert att förjaga alla förbjudna fantasier.

Men en dag kom Georg in i deras rum och fann sin lilla fru med hufvudet begravet i

KATASTROFEN I AIROLO.

en tidning och snyftande af alla krafter.
 »Mitt älskade barn, hvad har hänt?» frågade han bestört och föll på knä bredvid Ellen.
 »Åh Georg,» bara snyftade hon, »jag kan inte hjälpa det, jag kan inte.»
 »Ellen, hvad är det du inte kan hjälpa?» frågade den stackars gossen och försökte befria det förgråta ansiktet från tidningsmålet.
 »Har du läst det? Jag gjorde det, och jag såg det så tydligt framför mig,» kom det afbrutet af snyftningar.

Genom Georgs hjärna for en mängd rysliga misstankar, hvad det kunde vara, och han tog nästan omildt tidningen ur hennes händer, sägande:

»Visa mig nu, hvad det är du menar, Ellen.»

Då Ellen genom tåredimman slutligen varnade den uppskakande notisen och utpekade den för sin man, fann denne, att ett efterlängtdt härligt snöfall ändtligen klädt hemlandet i den skrud, som ägnar och anstår denna tid af året. Innan Georg hann hämta sig från sin öfverraskning, hade han ett par armar om sin hals, en våt kind mot sin egen och en bedjande mun tätt vid sitt öra.

»Min älskade gosse, det är förfärligt självviskt af mig, när du trifs så bra här, men låt oss få fara hem. Tänk du, att få sitta i en släde, du och jag, och höra hur bjällrorna säga precis hvad man sist tänkt. Så åka vi den där härliga vägen genom skogen, där grannarna stå så tätt, du vet, snön faller i stora flockar från grenarne ned öfver oss, och det är stjärnklart och snart nytänding. Säg att du vill — för din lilla hustrus skull!»

»Du kära lilla dumsnut, inte kunde jag ana, att det var där skon klämde. Du vet ju, att din vilja är min lag, och att jag gärna offerar mitt nöje för ditt,» hycklade den bedragaren, men då han mötte Ellens ångerfulla blick, föll han ohjälpligt ur sin roll uppgaf ett pojaktigt glädjerop, lyfte sin hustru högt mot taket, och när hon väl aldeles andlös hamnat i sin stol, ringde han på uppässaren.

»Var god och gif mig min räkning. Ett viktigt telegram kallar oss genast hem. Det snöar i Sverige!»

»DE LEKTE, DE SPELTE GULDTÄRNING». EN SPORHISTORIA AF EVA WIGSTRÖM (AVE).

SLUT FRÅN FÖREG. NUMMER.

ROLIGT, HVA?» sporde körsvennen illslugt, hvarje gång hästen sträfvade sig upp till krönet på en ny backe, för att i firsprång bege sig ned i något, som för Hildurs förskrämda blickar såg ut som en afgrund, full af idel mörker.
 »Jo, mycket roligt,» flämtade hon.
 Ändtligen höll han framför en låg trappa till en hög byggning, från hvars ena fönster ett ljusken lyste. »Nu äro vi hemma, lilla fröken! Bra kördt, inte sant?»

Nu fann hon för godt att icke svara, ty hon hade redan båda fötterna på marken.
 En ung flicka kom ut för att ta emot gästen.
 »Kunde tro, att Ernst suttit på gästgivarvärdgården, eftersom han kunnat köra hem på så kort tid! — Stig in, fröken Östesson!»

»Jag heter Östesson. Detta är väl fröken...»
 »Palla du, tag i skrinet! Drängarne ligga väl redan och sova som gräflingar.»

»Gör som han vill, Palla, eljes moker han gräl och pappa blir ledsen!» hviskade en röst bakom Hildur, som förvirrad vände sig om. »Jag är husmodern, var så bra och träd in! Vi ha ställt det så godt vi kunnat för fröken Östesson.»

»Hon vet åtminstone hvad jag heter!» sade Hildur till sig själf, då hon genom en mörk föstuga inträdde i en stor sal, blottad på alla möbler, utom ett par stolar och ett litet bord, som stod dukadt midt på golvet; en oas i öknen, tyckte den hungriga gästen.

Hildur fick ensam sätta sig till bords och upp-passades af Polly eller Palla, som modern och brodern benämnt henne; frun i huset tog plats på en

af stolarne ett stycke från bordet och betraktade undrande den i elegant resdräkt klädda unga damen.
 »Bara nu fröken kan trivas här!» utbrast hon plötsligt.
 »Hade Ajda varit hemma, kunde hon ha hållit fröken sällskap, men Palla är inte så upplärd och inte jag heller, Ajdas och Ernstes lärdom har Björkman vägat stora pengar på...» Frun drog en suck och tystnade.

»Naturen är ju så vacker här omkring. Jag har aldrig förr sett en riktig skogsbygd. Godset har visst mycket vidsträckt ägor.» Hildur sökte uppmuntra sitt allt mer och mer sjunkande mod.

»Stenhult är en gård under säteriet, där Björkman tjänt som spektor, tills han arrenderade denna egendom för tio år sen. Det var för stort bruk för hans medel; därtill var han inte van att själf ta i — min mans far var präst. Till nästa vår är arrendetiden ute, och det skulle vara lyckligt för Ajda, om hon i stan kunde få några utsikter. Vår son har nu gått in vid husarerna, som väl är, då han inte vill arbeta; Palla och jag vi ta oss, med Guds hjälp, nog fram tillsammans med stackars pappa.»

Tonen blef varm, liksom moderns blick, som hvilade på den kraftfullt bygda sextonåriga dottern. Hildurs glödande harm, som efterträd hennes nedslagenhet, förbyttes i en varm medkänsla med dessa två, som troligen ensamma måste sträfvat för hela familjens utkomst. Men med fröken Agda förbehöll hon sig i tankarna att ha en gås oplockad.

Husfadern visade sig ej denna afton, och till stor lättnad för Hildur gjorde sig äfven sonen osynlig; Palla lyste gästen upp till ett stort rum på öfre våningen, mycket sparsamt möbleradt.

»Detta är Ajdas eget rum,» förklarade hon med en viss stolthet, i det hon framtog en tandborste ur spegellådan och lade den vid tvålbiten på tvättstället. »Sof godt! — Hör fröken något slammer vid femtiden, så är det bara jag som är i väfstolen ute i sommarsalen,» sade hon i dörren.

Jo detta var en skön historia! Då Palla gått ned för trappan, tog Hildur sitt ljus för att göra en rond i öfre våningen, som föreföll henne vara obobodd, men hon ville dock öfvertyga sig om saken.

Huset var stort; hon gick igenom det ena tomma rummet efter det andra, tills hon hamnade i en sal, där en väfstol och hvarjehanda andra, för Hildur obekanta redskap voro uppställda. En rysning genomlade henne, när hon vände tillbaka; hon reglade hvarje dörr efter sig, och hon kämpade emot rädslan för att sofva allena i all denna ödsliga tomhet.

»Jag är trött, sängen är ren och fin; maten var ju bra och riklig, och då skogen och sjöarna finnas, bryr jag mig ej om — det öfriga,» intalade hon sig, under det hon afklädde sig och gick till hvila.

Fru Björkman kom upp till gästen följande morgon med en kaffebricka, på hvilken endast fanns ett par koppar; men då Hildur yrkade på att få sällskap, gick hon och tog ned ett par från en liten hörnhylla i rummet. »Det är Ajdas koppar,» sade hon, torkande dem med sin förklädesnibb. »Det vore nu för väl om — som jag sa' i går kväll — hon kunde få någon utsikt, ty det är mer än synd, om hon skulle längre gå här hemma, där hon ej kan göra vidare gagn.»

»Är hon då ej lik sin syster?»
 »Lik Palla? Nej, för all del! Vänta, här står ett par porträtt af henne, men hon var kanske ännu vackrare, när hon var barn. Hennes nåd på säteriet kunde aldrig se sig mätt på flickan, och det var hon som fick Björkman till att sätta henne i helsepension, där hon blef hållen ända tills hon var sjutton år.»

»Hur gammal är hon nu?»
 »På sitt tjugusjätte, hon är två år äldre än Ernst.»
 »Har hon varit hemma alla dessa år?»
 »Ja, hvad skulle hon göra? Det var än den ene, än den andre som tyckte om henne, men när de märkte, att vi haft det bättre, då Björkman tjänte som spektor, än sedan han arrenderade Stenhult, så blef det aldrig till något.»

Hildur betraktade uppmärksamt porträttet. Ja, det var onekligen ett bra vackert ansikte. »Hon liknar sin mamma,» sade hon.

»Nej, kan fröken se det! — Ja, det är inte alltid att skönhetsleder till lycka, fast det var allt den jag kan tacka för att ha blifvit gift öfver mitt stånd; jag var bara torpardotter. Ja, nu får fröken komma ner och hälsa på Björkman, det är bättre med hans ledvärk i dag.»

Hildur insåg snart, att hon hvarken kunde vara till gagn eller glädje för denne vresige sjukling, och då husmodern frikallade henne från allt deltagande i de dagliga göromålen, beslöt hon att så mycket som möjligt helt ensam lefva friluftslif i den vackra omgifningen.

Men hon hade uppgjort räkningen utan världens son, som ägde en underbar förmåga att söka upp henne i skogen, och som, till råga på förtretet, gömde nyckeln till den lilla båten, så att hon ej kunde komma ut till de vackra holmarne, utan att få honom till roddare.

Hon räknade dagarne, tills han skulle infinna sig på rekrytmöte, och emotsåg då en mera behaglig tid, fastän hon ej kunde undgå att längta efter tant Majas orubbliga matordning; den erbjöd dock en större omväxling än stackars fru Björkmans evinnerliga salta kött- och fläskbitar.

Hon beslöt att tappert hålla ut sina två månader; Hjalmar skulle ej få anledning att göra narr af henne, och i sina bref till sin far uttalade hon sin belåtenhet med det enkla landtlifvet. Till Harald sände hon blott hälsningar; hon var rädd att han skulle läsa mellan raderna, ifall hon skriftligt meddelade honom det allra minsta. Tänk om han visste, att den här Ernst — Nej, detta var harmigare än länge, dumme Pelléns efterhängsna beundran. På Agdas långa epistel, som doftade af mysk och förtjusning, svarade hon ej ett ord, fastän hon nu var sinnad förlåta henne fusket vid bytshandeln.

Men föresatser äro luftiga ting. Hildur räknade nu blott timmar till unge Björkmans affärd och hade redan lejt en duktig torparflicka till att följande dag ro sig ut till holmarne och skären, då postbudet bringade henne ett bref från Hjalmar, hvars innehåll var en enda lofsång till Agda.

Aldrig hade han haft roligere, än sedan hon kommit i Hildurs ställe. Agda var ju en sportmänniska af äkta slag. Fiske idkade hon med glans och var ingalunda fiende till jakt. Hildurs far och tant Maja voro ense med honom däri, att det skulle vara svårt leta upp maken till en så företagsam ung dam. »Jag tror dock» — skref han till slut — »att farbror, som ej kan taga del i sporten, längtar efter dig nu, då han blifvit förkyld, men han vill ej röja sin längtan, efter som du i så fulla drag njuter af landtlifvets poesi. Tvärtom säger han, att du gärna får förlåta din vistelse på det idylliska Stenshult, om fröken Agda och du blifva ense om saken. — Jag har under denna tid ofta tänkt på vårt täringsspel. Det var ett pojaktigt infall, som jag ej rätt kan förlåta mig.»

Vid denna punkt i brevet störtade tårarne ur Hildurs ögon — troligen af medkänsla med den samvetsomme ungersvennen.

»Det har väl ingenting ledsamt hänt i hemmet? Agda har väl inte kommit till någon skada?»

»Nej, var lugn för henne, fru Björkman! — Men min far är krasslig, jag måste resa hem.»

»Men då skickas väl Ajda genast tillbaka igen?»

»Inte af mig. Jag skall inte hindra hennes lycka.»

»Så innerligt rart af fröken. Då blir det kanske bäst att fröken far till stationen i morgon bittida, då skjuts ändå skall dit med Ernst.»

Hildur hade torkat sina ögon och smålog bifallande mot fru Björkman. Den i välstånd uppvuxna flickan hade fått inblick i ett hushåll, hvarest det måste kännas som en stor lättnad att bli kvitt en gäst, åt hvilken man med knapp nöd förmådde anskaffa någorlunda lämplig kost. Tanken på att hon åter skulle sitta bredvid sonen i det trånga vagnsätet var visserligen obehaglig, men hon tröstade sig först och främst med, att färden skulle ske på morgonkvisten, och därefter att det skulle blifva sista gången, hon kom i beröring med honom.

Solen stod jämnt och natt öfver de skogsklädda klipporna i öster, när Hildur sade farväl och förnyade sitt löfte till fru Björkman, att Agda skulle få stanna kvar i — hvad hon kallade — sitt »eden» under de tre veckor som återstodo af den aftalade tiden. Så klef hon med dödsförakt upp i vagnen bredvid den blifvande fosterlandsförsvararen; en drängpojke svängde sig ledigt upp på hennes koffert, och så bar det i väg från det idylliska Stenshult. Vägen gick förbi en af de vackra insjöar, hvars holmar och skär aldrig blifvit besökta af Hildur, men i denna stund var det henne så innerligt lik, giltigt; hon såg i andanom endast Hjalmar ute på strandfiske eller metning med henne, som han vunnit.

När hon på eftermiddagen anlände till den stad, hvilken hon för fem veckor sedan så innerligt föraktat, föreföll det henne, som om hon varit på långt håll besläktad med den förlorade sonen, då naturligtvis ingen var henne till mötes vid stationen. Hon tog en omväg genom ett par smågator för att slippa bli sedd ensam af någon närmare bekant. Då hon kom nära hemmet, tyckte hon sig skymta Harald vid förmaksfönstret, men det var troligen en synvilla, ty ingen mötte henne i trappan, och huset var så tyst, som om alla voro borta. Hon ryckte i klocksträngen, som om det gått att uppväcka döda, men ingen rödde sig därinne. »Fattas bara att pappa är bortrest» — hon hade glömt att hon hals öfver hufvud rest hem, emedan han var sjuk — »tant på kafferep och de två sportfånarne ute på fiske! Men pigan måtte väl vara hemma? Det är sant, Elin har fästman, då torde jag allt få sitta i trappan en bra stund.» Hon stormringer ännu en gång. — »Nå, nu kommer hon då ändtligen lunkande!»

Det var dock ej Elin, utan tant Maja; som öppnade. »Bevars, är det du, Hildur! Jag var — var

i källaren, ser du. Välkommen hem! Vi väntade dig ej —»

»Hur är det med pappa?» Hildur tyckte inom sig, att tant Maja kunde sett mera förvånad och mindre illparig ut vid välkomsthälsningen. »Pappa är väl inte *farligt* sjuk?»

»Sjuk! — Han — han sof middag. Nå, där är han ju! Jag går åter ned i källaren ett tag.»

»Nej, se Hildur! Ledsnat på landtlifvet?»

»Myggsvärmarna voro rent odrägliga.»

»Höra till landtliga svärmerier. Maja berättade naturligtvis om förlofningen? Ja, det var katten till sportmänniska! Till slut *torskfiske*, du. — Men så sannerligen om icke barnet svimmar af! Kom ut genast, Harald!»

Det var bara några ögonblick efter det Hildur tyckte att golfvet sjönk under henne, som hon återkom till sans och såg sig sitta i ett soffhörn med Harald och ett vattenglas framför sig. Nu böjde han sig ned öfver henne. »Farbror anade ej, att Pelléns förlofning skulle så djupt gå dig till hjärtat,» hviskade han med ömt deltagande.

»P Pel-Pelléns! Är det *han*, som förlofvat sig med Agda Björkman? Jag trodde det var du. Ah, Harald, du...!» Resten af meningen framsnyftades i betänkligh närhet af den unge ingenjörens nya halsduksslejt.

»Ser du, jag vann ändå verkligen *den* skön jungfru, om hvilken vi lekte, vi spelte guldärning!»

»Det har skett genom fusk, min ungersven! — Så, älskling, bikta nu! Har Agda verkligen varit med dig på någon jakt?»

»Förbjuden tid, var redan träffad af en pil i hjärtat.»

»Nej, inga undanflykter, min herre!»

»Nå, så får det väl fram då: jag var en — hare, som lade öronen tillbaka och kilade i väg, så fort jag märkte, att hon ville lägga an. Det var tant Maja, som styrde om fiskpartierna på sommarutflykter till lands och vatten, särskildt sedan hon sett, att både den unga damen och långe Pellén höllo på att bli skelögda genom att snegla till hvarandra genom fönsterrutorna. Tant påstår, att där är god kärna i flickan och att Pellén i henne nog får en bra hustru.»

»Jag har lofvat hennes mor, att Agda skall få stanna hos oss...»

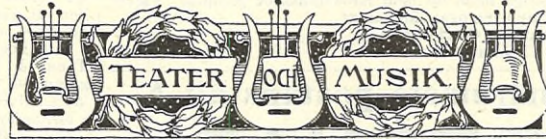
»Från det löftet frikallas du. I går skedde förlofningen och i dag har fästmonn hållit sitt intåg hos sin blifvande svärmor. På söndag lyses det för paret, och om en månad står bröllopet. En tor... förlåt silfverglittrande lax på kroken är bättre än tio i sjön — säger tant Maja.»

»Vi få nu gå ut till pappa och henne, som båda varit med att narra mig i fällan. Jag skall säga dem...»

»Att för oss två har nu runnit guldärning. Icke sant?»

»Ja, Gud ske lof! Lyckans fagraste guldärning.»

»ENGELSK BASAR» kommer att hållas härstädes den 17 och 18 nästk. februari. Basaren hålles till förmån för engelska kyrkan, som däraf är i behof. Basaren blir under beskydd af sir och lady Pakenham, och många af societetens damer ha intresserat sig för densamma och lofvat medverka.

KUNGL. TEATERN. Vår efter premiären uttala-de mening, att Stenhammars musikdrama »Tir-fing» efter någon förkortning hade alla betingelser att vinna popularitet, synes allt mer vinna bekräftelse. Gång efter annan och senast i söndags upp-föres nämligen musikdramat inför i det närmaste fullsatt salong och röner det lifligaste bifall, hvilket kompositören, textförfattarinnan och de uppträdan-de, hofkapellet naturligtvis inräknadt, kunna dela sinsemellan. En fråga, som vi från flere håll hört framställas, och åt hvilken vi gärna gifva offentligt uttryck är den, huruvida det ej skulle låta sig göra att få höra hr *Lundqvists* mäktiga och klangfulla stämman i bardens parti. Därmed hafva vi ingalun-da velat uttala något klander mot partiets nuvaran-de innehafvare, hr *Bergström*, hvilken, såsom vi förut framhållit, förtjänar erkännande för sitt ut-förande af detsamma.

— »*OBBERON*», som ej uppförts på några år, återupptogs i måndags, och är detta en repris, som väl torde kunna påräkna det lifligaste bifall, helst som de båda hufvudrollerna, *Rezia* och *Hüon*, förfarande innehafvas af sina förra förträffliga fram-ställare, fru *Östberg* och hr *Ödmann*, af hvilka en hvar i denna opera har en af sina förnämsta glans-roller. Vi torde återkomma till denna repris.

— FRU GULBRANDSON kommer under den närmaste tiden att gastera å K. teatern härstädes bl. a. i »*Valkyrian*» och »*Tannhäuser*».

MAZÉRSKA KVARTETTENS 50-ÅRSJUBILEUM. Det inom hufvudstadens musikvärld välkända Mazérska kvartettsällskapet firade den 13 dennes sitt 50-årsjubileum i sällskapets lokal i det nya konst-närshuset i närvaro af en del inbjudna hedersgäster från Musikaliska akademien, K. teatern m. m.

Sällskapets stiftare var, som bekant, grosshand-laren Johan Mazér, född i Stockholm 1790 och död 1847. Mazér, som jämte sin broder efter den från Frankrike inflyttade fa-derens död öfvertog den-nes affär, lämnade dock senare handelsyrket och lefde som kapitalist, äg-nande sig åt sin kära musik. I hans gästfria hem sammanträffade esomoftast hufvudstadens den tiden ej fåtaliga kvar-tettspelare, utvecklande en ovanlig verksamhet, enligt anteckningar, som ännu finnas i behåll. I sitt testamente till Musi-kaliska akademien förordnade Johan Mazér om stif-tandet af det sällskap, som bär hans namn. Han utsåg själf de fem första ledamöterna, nämligen öf-

JOHAN MAZÉR.

HYLIN & CO'S

FABRIKSAKTIEBOLAG

KONGL. HOFLEVERANTÖR

UTSTÄLLNINGSTVÅLAR:

VIOL, HYACINTHE, HELIOTROPE, SYRÉN M. FL.

THEA-ROS-PARFYM M. FL.

prisbelönta vid 1897 års utställning med

GULDMEALJ

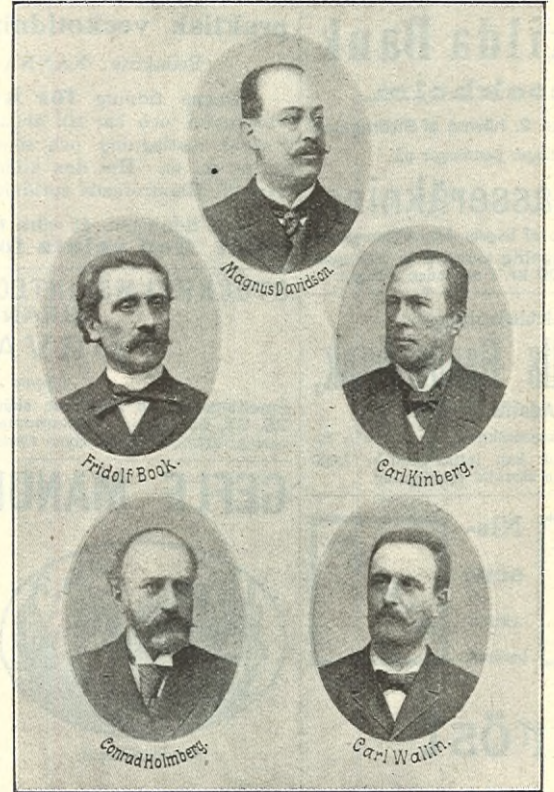
Försäljes i våra butiker

8 Regeringsgatan — Vesterlånggatan 16

A. T. 64 69.

A. T. 24 97.

samt hos alla finare Parfymhandlande i riket.

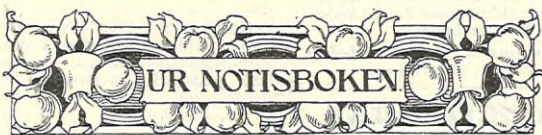
MAZÉRSKA SÄLLSKAPETS NUVARANDE STYRELSE.

verinspektoren Falkenholm, justitieborgmästaren Björck, bankosekreteraren Bergström, brukspatronen Michaelson och instrumentmakaren Otto. Sällskapet sammanträdde första gången den 18 januari 1849 i Musikaliska akademiens lokal i arffurstens palats. Nuvarande musikchef är professor F. Book.

På jubileumsaftonen utfördes Beethovens D-durkvartett n:r 3, densamma, hvarmed sällskapet 1849 invigdes. Dessutom gäfvos Mendelssohns oktett och Schumanns kvintett samt valda nummer af Haydns och Mozarts kvartetter. Bland de exekverande voro hrr Nordqvist, Book, Andersen, Zetterqvist och Stenhammar.

Till sitt jubileum hade sällskapet dels utgifvit en liten pryddlig festskrift, ur hvilken vi meddela stiftarens och den nuvarande styrelsens porträtt, dels låtit prägla en medalj med stiftarens bild.

KONSERT gifves härstädes den 1 instundande fe-bruari af den framstående violinvirtuoson *Charles Gregorowitsch*.

PRINSESSAN INGEBORG är nu så återställd från sin opasslighet att hon de senaste dagarne vid sin gemäls arm syntts företaga promenader till fots i det fria.

GREFVINNAN BONDES FRÅNFÄLLE. På drott-ningens samt kronprinsessans och änkehertig-innans af Dalarne vägnar aflades i lördags kondo-leansbesök hos framlidna grefvinna Clara Bondes närmaste släktingar. Idun skall i ett af sina när-maste nummer meddela porträtt och biografi af den bortgångna framstående adelsdamen.

DAMER, SOM KLÄDA SIG EFTER

NYASTE MODET,

böra icke underlåta att begära våra proffer.

Specialtet: Nyaste sidentyger till brud-, säll-skaps- och promenadtoiletter.

Vi sända de utvalda sidentygerna tull- och portofritt till hemmet.

Schweizer & Co., Luzern (Schweiz)

Sidentygs-Export.

(C)

(Pris för födelse-, förlofnings- och vigselan-nonser kr. 1:50; dödsannonser kr. 5:—.)

FÖRLOFVADE.

ALBIN WIDERBÄCK
MINNIE ERICSON.

(G. 74755)

Sv. Panoptikon

Stockholm.

★ Största sevärdhet. ★

Doktor Carl Fritzell.

Grefmagnigatan 10.

Invärtas och barnsjukdomar.

Hvardagar kl. 10—1/2 11, 1/2 3—1/2 4. Sön- och huldagar kl. 10—11. Allm. tel. 58 98.

Tandläkare Sjögquist

Drottninggatan 68, Stockholm.

Tandläk. Elias Widfond,

25 Regeringsgatan 25.
Träffas kl. 10—2 och 1/2 5—1/2 6 e. m.
Plomb. och insättning af artificiella tänder.

Christianstads Enskilda Bank i Stockholm,

Drottninggatan 2, hörnet af Strömgatan
emottager penningar på

Sparkasseräkning

mot godtgörelse af högsta depositionsränta.
Utan uppsägning kunna å en bok sam-
manlagt 1,000 kr. i månaden uttagas.

Aktiebolaget

Sundsvalls Handelsbank,

Gustaf Adelfs Torg n:r 14,
godtgör å sparkasseräkning 4 1/2 %.
A hvarje bok kan lyftas intill kr. 1,000
i månaden utan särskild uppsägning.

NISSEN	Nis- sens världs- berömda	NISSEN
	Inreg. varum.	

Bröst- karameller

för hosta, förkylning, in-
flammation i luftröret,
kittling i strupen, etc.

Agenter
antagas för försäljning af
Symaskinlampan 'Sun'.
Osk. H. A. Heintz,
(S. T. A. 06992) Göteborg.

Sparkasseräkning

Räntegodtgörelse 5 proc.
Å hvar motbok kunna intill 1,000 kronor
i månaden uttagas utan uppsägning.
I landsorten boende torde hänvända sig
direkt till banken.

Aktiebolaget
Stockholms Diskontobank
i Regeringsgatan 1.

Balblommor

eleganta och enklare till billigaste priser hos
Ida Haglind,
17 Drottninggatan 17.
(S. T. A. 55780)

BRAND FÖRSÄKRINGS AKTIEBOLAGET FENIX

CROSSE & BLACKWELL, L^{TD}

LONDON.

Etablerad 1706. Hofleverantörer till H. M. Drottningen af England.

PICKLES, SASER, MARMELADER

erhållas hos alla större spicerihandlare inom riket.

Christianstads Hushållsskola

meddelar åt bildade flickor undervisning och öfning i enklare och finare matlagning, bakning, syltning och inläggningar samt öfriga inom ett hem förekommande göromål. Elever emottagas när som helst och närmare upplysningar lämnas af
Fru Mathild Christiernson,
Christianstad. (G. A. M. 43912)

Prenumerera å närmaste postanstalt å

HEMTREFNAD,

praktisk veckotidning för kvinnan. 1:20 för år.

Redaktis: NANNA WALLENSTEEN, f. HIMMELMANN.

Denna tidning för kvinnan är grundad af framstående damer i Stockholm och har till ändamål att vara en vän och rådgifvare i hemmet i såväl matlagning och sömnad som hälso- och sjukvård, barnuppfostran m. m. m. Hos den bildade allmänheten anhålles om benägen medverkan till Hemtrefnads spridning.

Gif tidningen åt edra tjänarinnor och underhåfvande!
Obs! God valuta för 1:20! (G. 74952)

STOCKHOLMS INTECKNINGS-GARANTI-AKTIEBOLAGS BRAND- och DYRKFRIA FÖRVARINGSHVALF

(Öppna alla söckendagar kl. 1/2 10—4)

Innehållande c:a 1,650 st. skåpfack. Årlig hyra för fack, beroende af storleken, 20, 25, 35, 50 kronor. Testamenten, Gäfvobref och dylika handlingar emottagas till förvaring; äfvenledes emottagas värdepapper i öppet förvar. (S. T. A. 55185)

GEFLE MANUFAKTUR-AKT.-BOLAGS

Oblekta, Blekta och Färgade
VÄFNADER
försäljas i parti från kommissionslagret
i STOCKHOLM hos ADOLF BODELL.

Skyddsstämpel.

**300,000 ex.
upplaga**

IDUNS MODE- TIDNING

har den modejournal, hvaraf en svensk upplaga sedan flere år utgifves under namnet Iduns Modetidning och som är för år undantränger alla andra modejournaler. — Iduns Modetidning utgifves i 2 upplagor, båda med 2 n:r i månaden, hvardera numret innehållande inemot 100 charmanta illustrationer samt åtföljdt af en stor dubbelsidig mönsterbilaga. Med den dyrare upplagan — planschupplagan — som kostar endast 5 kronor pr år, följa dessutom 1 gg i mån. en fin-fin kolor. modeplansch och en förträfflig handarbetstidning. Den billigare upplagan utan dessa båda bilagor kostar blott 3 kronor. I innehåll och pris, jämförda med hvarandra, står denna modetidning absolut

oupphunnen.

JOH. LUNDSTRÖM & C:o. Stenkol, Cokes, 1:ma maskinkrossad Anthracit,

bästa bränsle för illuminationskaminer och värmeneessärer.
Allm. tel. 22 88. Kontor: 22 Skeppsbron 22 Rikstelefon 427
Allm. tel. 60 19. Försäljning: 5 Strandgen 5 Rikstelefon 22 20.
Allm. tel. 61 98. Filial: 1 Parmmätaregatan 1 Rikstelefon 20 12.

Köp alltid radiatorsmör!

Undervisning i linessömnad meddelas af bildad flicka. Hvarje kurs (pris 15 kronor) omfattar en månad tre timmar dagl. Elev syr endast eget arbete. Prover
IDA DONKER,
3 Engelbrektsgratan 3,

Den vackraste väggprydnad är ett Crayonporträtt (Nyhet!) Inskänd inom 60 dagar till G. Ohnells Porträttföretagsateljé, Helsingborg, ett fotografi af Eder själf eller anhörig, så erhålles en 1:sta klass crayonföretagning i naturlig storl. (50x60 cm. inom cartong (ram) för endast 10 kr. (vanl. pris 30 kr.) mot vilkor att af vännen och bekanta upplaga ordr. Stor provision. Alla beställa Pressomdöme: Ohnells arbeten äro både väl utförda och utmärkta för praktiskt porträttlikhet. Oresunds-Posten. (77)

Medaljen

till minne af Konung Oscar II:s 70-årsdag den 21 jan. 1899, säljes hos de flesta Bokhandlare och Cigaraffärerna i riket samt i parti hos John Fröberg, Finspong, och Tenn- & Metallfärdlings Akt. Bol., Agnegatan 10, Stockholm. Medaljen kan erhållas i silver å kr 15, i brons å kr. 4 och i brittaniemetall å kr 1:50.
Vid partiköp rabatt. (S. T. A. 55592)

God inkomst.

AKTIEBOLAGET CECILIA, STOCKHOLM, som har till uppgift att i billiga editioner utgifva och sprida förtjänsfulla arbeten i musik och musiklitteratur, söker på hvarje plats i riket ett bildadt, för musik intresserad fruntimmer, som vill verka för spridningen af nämnda arbeten. Prospekt med närmare upplysningar sändes efter ingånget svar härå. (61)

Tandvärk.

Likaväl som Salubrin befunnits vara ett utmärkt medel mot värk, svullnad och inflammationer förorsakade af olika anledningar, har det visat sig vara ett godt medel mot tandvärk. Salubrin är dock icke något bedöfningsmedel och kan tydligen användas på sådant sätt, att det icke gör någon nytta; olikartade fall behöfva dessutom olika behandling, hvadan man icke bör uraktlåta genomse beskrifningen om Salubrins användning.

SALUBRIN tillhandahålles i Stockholm å apoteken Elefantens, Vasen m. fl. apotek, hos Hr Apotekaren C. F. Dufva och följande Hrr Handlande: Alfr. Andersson, And. Antoni, Carl A. Berg, Th. O. Björklunds Söner, Ivar L. Bohman, I. F. Broms & Son, A. Brunander, A. Haglind, M. Hansen, F. I. Kahn, H. F. Lemke, K. Vilh. Lindström, D. Lundin, August Melander, Arvid Nordquist, Emil Nordström, Knut Spira, Sundström & C:o, Mauritz Widforss, C. A. Åkerholm m. fl.

FÖR FAMILJEDÖTTRAR meddelas i privat bildadt hem undervisning i kläd-sömnad. Eleverna sy endast eget arbete. Riddargatan 60, I. Fru I. Hallman. (26)

Toiletpapper.

Begär å brefkort ett paket å 2 kronor, så sändes eder mot efterkräf, fraktfritt till eder närmaste station, 10 bundtar finaste toiletpapper, c:a 500 blad pr bundt.
Bäckhammars Nya Aktiebolag,
Värml., Björneborg.

En mindre affär

i landsorten (mode-, sybehörs- och tapiseri-affär) öfverlåtes nu genast eller till våren. Något kapital erforderligt. Svar märkt »E. H.» sändes till Iduns exp., Stockholm. (52)

KONFIRMANDER, gossar mottagas under sommaren i Öfver-Grans prästgård, 1/4 timmes järnvägsresa från Stockholm, adress Bästa. Obs Svar inom 25 jan. till kyrkoherde H. Bauman (56)

UNG FLICKA, som stud. en vinter i Tyskland, lämnar undervisning i tyska å minderåriga. Svar till »A. H.» 29 Nybrogatan. (70)

UNG DAM, som flera år idkat musikstudier, gifver samvetsgranna pianolektioner för nybörjare Svar till »Intresserad», Iduns Exp. (68)

LEDIGA PLATSER

FÖR FRISK, ANSPRÅKSLÖS FLICKA, som vill hafva tillsyn om mindre barn samt deltaga i inom hemmet förekommande göromål, finnes plats nu eller till våren. Den som tagit småskollärarinneexamen har företräde Svar med uppgift om ålder och löneanspråk sändas till »A-gs», Ashammar p. r (71)

EN BARNKÄR, BILDAD FLICKA, med enkla pretentioner, godt lynne, och som är kunnig i sömnad och för öfrigt vill gå frun tillhanda samt med omtanke kan sköta såväl tre större och ett några månaders gammalt barn, som frun med fullt förtroende kan öfverlåta i hennes vård under ett par veckors bortvaro, erhåller nu genast stadigvarande plats hos en svensk familj bosatt i Berlin. Tysktalande har företräde! Närmare underrättelser lämnas Stockholm

BARNFRÖKEN. En bättre flicka, frisk, B barnkär och ordentlig, något kunnig i sömnad samt villig sköta mindre barn, kan erhålla plats nu genast i godt hem i Göteborg. Svar med uppgift å referenser, lönevillkor och ålder samt fotografi torde insändas till »M. S. D. B.», Iduns expedition, Stockholm. (60)

EN BILDAD, i hushållsgöromål kunnig flicka, får plats som medlem af familjen på egendom i Stockholmstrakten genom Norra Inackorderingsbyrån, Mäster-Samuelsg. 52, Sthlm. 11-3 (62)

EN UNG DAM,

med ideella intressen och utprälad begäring och utbildning för dekorativ konst, får med plats som värdinna i trefligt hem förena en själfständig väl allfönd verksamhet i konstnärlig riktning. Svar med fotografi och nödiga kompetens-meddelanden moises till »Samarbete», adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm. (G. 82)

PLATSSÖKANDE

FRISK 20-ÅRING, kunnig i sömnad, villig delta i alla inomhus föref göromål, önskar plats nu genast. Svar märkt »Familjemedlem», Siffors. (76)

20-ÅRS BÄTTRE FLICKA från Dalarna önskar komma i bildad familj som sällskap och hjälp. Villig betala något. Svar till »T.», Stora Tuna p. r. (67)

TILL VÅREN önskas plats af en stadgad, bildad flicka med godt sätt, kunnig i husliga göromål och handarbete, van att arrangera i medelstort hushåll. Svar till »Brukstöfs», Gumælii annonsbyrå, Malmö. (G. A. M. 43891)

PLATS som hjälp och sällskap uti god familj, emot fritt vivre, önskar bildad musikalisk flicka. Svar till »Im», Iduns exp. (73)

UNDERVISNINGSVAN LÄRARINNA, kunnig i svenska ämnen, språk, musik, handarb., önskar plats. Skicklig, barnkär. Svar »Goda Framsteg», Iduns exp. f. v. b.

PPATS SÖKER bildad, arbetsam, ordentlig flicka, kunnig i matlagning, bak, syltning, safnung, sömnad m. m. Svar »Gladlynt», Iduns exp. f. v. b. (64)

SOM SÄLLSKAP ELLER LEKTRIS önskas engagemang af en flicka med godt och förekommande sätt Svar till »Lektris 28», Gumælii annonsbyrå, Malmö.

VÄRDINNEPLATS uti allvarligt enkelt hem söker 41-årigt fruntimmer af god familj. Huslig, anspråkslös och något musikalisk samt villig att, om så fordras, på egen hand sköta ett mindre hushåll. Svar till »Verksam», Iduns exp. (75)

UNG BILDAD FLICKA önskar plats i god familj såsom sällskap och hjälp; är och villig deltaga i skrifgöromål om så önskas. Svar till »77», Iduns exp. (66)

PLATS SOM VÄRDINNA för ensam herre på landet sökes af en i allo kompetent och anspråkslös änkefru, som fört innehåft dylik plats och kan förete de bästa rekommendationer. Alder 40 år. Svar till »A. K. S.», Iduns exp. (72)

MUSIKLÄRARINNA, elev af Rich. Anderssons musikkola, önskar komma i ett bildadt hem för att mot fritt vivre meddela pianoundervisning och något deltaga i förefallande göromål. Svar t. »Musikalisk 25», Iduns exp. (69)

PLATS I FAMILJ att gå från tillhanda önskas af en ung flicka, som genomgått 8-klassigt läroverk och Schartaus Praktiska Handelsinstitut Kan äfven lämna undervisning i engelska. Svar till »G.» Hammar (Örebro län). (58)

LÄRARINNA, undervisningsvan, önskar plats i familj att undervisa minderåriga. Betyg från småskollärarinneexamen samt handelsskola. Äfven kunnig i finare handarbete. Svar till A. M. E., Örebro p. r. (65)

LÄRARINNA med goda kunsk. undervisningsvan i alla ämnen, språk musik, handarb. söker plats. Svar: »Varmt intresse» Gumælii Annonsbyrå. (G. 157)

PLATS ÖNSKAS af bildad flicka med lust för arbete, kunnig i matl., bakn., syltning, söm. Glad. pliktrogen. Svar till »Arbetslust», Gumælii Annonsbyrå. (G. 156)

19 ÅRS BILDAD FLICKA önskar plats i familj för att undervisa ett eller två barn. Har med mycket goda betyg genomgått 8-klassigt läroverk, Lundiska kursen och större delen af »Handarbetets vännen» samt är äfven något kunnig i musik. Svar till Fenixagenturen, Eskilstuna. (44)

ETT GODT HEM.

Ung bildad flicka kan nu genast erhålla inackordering i liten familj i mindre stad. Svar till Ostgöta-Bladet, Vadstena. (G. 75006)

EN SKOLFICKA får inackordering i barnlös tjänstemannafamilj på Ostermalm. Svar till M. V. 68, Iduns Expedition.